

Sygn. akt IV Ca 119/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 maja 2016 roku

Sąd Okręgowy w Płocku IV Wydział Cywilny – Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący – SSO Waclaw Banasik (spr.)

Sędziowie SSO Małgorzata Michalska

SSO Barbara Kamińska

Protokolant st. sekr. sąd. Katarzyna Gątarek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 maja 2016 r. w P.

sprawy z powództwa **R. S.**

przeciwko (...) z siedzibą w P., działająca w Polsce poprzez Oddział (...) SPÓŁKA AKCYJNA Oddział w Polsce z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mławie z dnia 26 listopada 2015 r.

sygn. akt I C 46/14

- zmienia zaskarżony wyrok i zasądzoną w punkcie I kwotę 8.145,02 złote obniża do kwoty 6.496,67 (sześć tysięcy czterysta dziewięćdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt siedem groszy) a zasądzoną w punkcie III obniża do kwoty 658,80 (sześćset pięćdziesiąt osiem złotych i osiemdziesiąt groszy);
- zasądza od R. S. na rzecz (...) z siedzibą w P., działającej w Polsce poprzez Oddział (...) SPÓŁKA AKCYJNA Oddział w Polsce z siedzibą w W. kwotę 703 (siedemset trzy) złote tytułem zwrotu kosztów procesu za II instancję.

IV Ca 119/16

UZASADNIENIE

Powód R. S. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego (...) z siedzibą w P. działającego w Polsce przez oddział (...) SPÓŁKA AKCYJNA Oddział w Polsce kwoty 8781,09 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 17 października 2013 roku do dnia zapłaty oraz kwoty 400 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto powód wniósł o zasądzenia na jego rzecz od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Wyrokiem z dnia 26 listopada 2015 r. w sprawie I C 46/14 Sąd Rejonowy w Mławie zasądził od (...) z siedzibą w P. działającego w Polsce przez oddział (...) SPÓŁKA AKCYJNA Oddział w Polsce na rzecz R. S. kwotę 8145,02 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 17 października 2013 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 400 zł wraz z ustawowymi

odsetkami od dnia 28 listopada 2013 r. do dnia zapłaty, a także kwotę 1927 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. W pozostałym zakresie powództwo zostało oddalone.

Podstawą orzeczenia były następujące ustalenia faktyczne i rozważanie prawne.

W dniu 10 września 2013 roku doszło do kolizji na skutek której został uszkodzony samochód O. (...) stanowiący własność powoda. Sprawca zdarzenia komunikacyjnego miał zawartą z pozwanym umowę ubezpieczenia w zakresie OC. Pozwany uznał swoją odpowiedzialność i wypłacił powodowi odszkodowanie w kwocie 2.048,35 zł. W ocenie powoda wypłacona kwota nie rekompensowała powstałej szkody i dlatego też dokonał ekspertyzy u rzeczoznawcy M. M., za którą zapłacił 400 zł. Powód w piśmie z dnia 25 września 2013 roku poinformował pozwanego, iż wypłacona przez niego kwota odszkodowania nie obejmuje utraty wartości pojazdu. W odpowiedzi pozwany poinformował powoda, iż po ponownej analizie stwierdził

brak podstaw do zmiany dotychczasowego rozliczenia szkody. Koszt naprawy pojazdu powoda wynosi 8.145,02 zł.

Podstawę prawną żądania stanowi przepis art. 34 ustawy z dnia 22. maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. nr 124 , poz. 1152) w zw. z art. 805 k.c. W przedmiotowej sprawie nie było przedmiotem sporu, że doszło do zdarzenia objętego ochroną ubezpieczeniową, skutkującego obowiązkiem wypłaty przez pozwanego odszkodowania, natomiast sporna była jego wysokość. Powód wybrał drugi sposób naprawienia szkody przewidziany w art. 363 k.c. w postaci odszkodowania pieniężnego.

W ocenie Sadu Rejonowego należy przyznać rację stronie powodowej, że obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać. W wypadku uszkodzenia rzeczy osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, do których to wydatków należy zaliczyć także koszt nowych części i innych materiałów, jeżeli ich użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy. Uznając prawo wyboru powoda wynikające z przepisu art. 363 § 1 k.c. do żądania zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej, Sąd Rejonowy zasądził kwotę 8.145,02 zł stanowiącą ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy pojazdu powoda. Koszt ten uwzględnia zastosowanie w procesie naprawy części oryginalne jak też i zamienniki posiadające certyfikaty niezależnych laboratoriów. Koszt tej naprawy zagwarantuje przywrócenie stanu pojazdu sprzed powstania szkody z zachowaniem takiej samej sprawności technicznej jak i bezpieczeństwa. Odsetki ustawowe od tej kwoty zostały zasądzone od dnia 17 października 2013 roku, bowiem z tą datą upłynął 30 dniowy termin od dnia sporządzenia kalkulacji w zaniżonej wartości.

Ponadto Sąd Rejonowy zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 400 zł tytułem kosztów związanych z wykonaniem prywatnej ekspertyzy dotyczącej samochodu powoda. Dzięki dokonaniu prywatnej opinii u rzeczoznawcy powód utwierdził się w przekonaniu, iż rzeczywisty koszt przywracający samochód do stanu poprzedniego jest wyższy niż ten przyjęty przez pozwanego i dlatego też zdecydował się z wystąpieniem przeciwko niemu z roszczeniem o zapłatę. Odsetki ustawowe od tej kwoty Sąd I instancji zasądził od dnia 28 listopada 2013 roku.

W pozostałym zaś zakresie Sąd Rejonowy oddalił powództwo.

Powód wygrał proces w 94%, wobec czego Sąd Rejonowy o kosztach procesu orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., zasądając od pozwanego na rzecz powoda 1.927 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, na która składają się koszty zastępstwa procesowego - 1200 zł, opłata od pełnomocnictwa 17 zł i opłata sądowa 460 zł i uiszczona przez powoda zaliczka na poczet opinii biegłego 250 zł .

Apelację od tego wyroku złożył pozwany. Zarzucił on Sądowi Rejonowemu:

1. naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233 § 1 i 2 k.p.c., 328 § 2 k.p.c., 227 k.p.c., poprzez błędną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, brak wszechstronnego rozważenia

zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności pominięcie dowodu potwierdzenia przelewu z dnia 23 września 2013 roku na rzecz powoda kwoty 2.048,35 zł tytułem odszkodowania za szkodę w pojeździe O. (...) z dnia 10 września 2013 roku, co w konsekwencji doprowadziło do wydania błędnego rozstrzygnięcia,

2. naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na wynik sprawy tj. art. 229 k.p.c. poprzez pominięcie faktu przyznanego przez powoda w pozwie, wypłacenia mu kwoty 2.048,35 zł tytułem odszkodowania za szkodę w pojeździe O. (...) z dnia 23 września 2013 roku, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego rozstrzygnięcia,

3. naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 316 k.p.c. poprzez nieuwzględnienie w momencie wyrokowania stanu rzeczy istniejącego w chwili zamknięcia rozprawy, tj. wypłacenia przez pozwaną na rzecz powoda kwoty 2.048,35 zł tytułem odszkodowania za szkodę w pojeździe O. (...) z dnia 23 września 2013 roku, co doprowadziło do błędnego rozstrzygnięcia.

Apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa co do kwoty 2.048,35 zł i zasądzenie od powoda kosztów procesu za obie instancje, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna.

Sąd Okręgowy podziela w całości ustalenia faktyczne Sądu I instancji, zgadzając się również z zawartymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku rozważaniami prawnymi. Przy wyliczeniu należnego powodowi odszkodowania Sąd Rejonowy nie wyciągnął jednak żadnych konsekwencji, z ustalonego przecież faktu wypłaty przez pozwanego części odszkodowania w trakcie likwidacji szkody.

Zgodnie z przepisem art. 822 § 1 k.c., w wyniku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej, która to zgodnie z art. 824 k.c. oraz art. 13 § 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r. Nr 124, poz. 1152 zez zm.), stanowi górną granicę odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń. Wysokość odszkodowania powinna być określona według reguł określonych w art. 363 kodeksu cywilnego, jednak zgodnie z art. 13 § 3 cytowanej wyżej ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych.... odszkodowanie wypłaca się w kwocie odpowiadającej wysokości szkody, nie większej jednak od sumy ubezpieczenia ustalonej w umowie. Odszkodowanie służy naprawieniu szkody i celem jego ustalenia należy stosować w braku innych przepisów szczególnych oraz braku szczególnych postanowień umownych ogólne zasady prawa zobowiązań dotyczące odszkodowania. Jest oczywiste, że podstawową funkcją odszkodowania jest kompensacja, co oznacza, iż odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę. Wysokość odszkodowania powinna ściśle odpowiadać rozmiarom wyrządzonej szkody, odszkodowanie zatem nie może być wyższe lub niższe od szkody poniesionej przez poszkodowanego. Opierając się na opinii biegłego sądowego, na obecnym etapie postępowania nie kwestionowanej przez strony, Sąd Rejonowy ustalił, że koszt naprawy uszkodzonego pojazdu wynosi 8.145,02 zł i taką kwotę, powiększoną o należność za przedśadową ekspertyzę rzeczoznawcy, zasądził od pozwanego na rzecz powoda. Kwota ta przewyższa wysokość poniesionej przez powoda szkody. Tak więc, z uwagi na to, że pozwany wypłacił powodowi dobrowolnie kwotę 2.048,35 zł., o taką właśnie kwotę winna być obniżona zasądzona należność i powinna wynosić łącznie 6.496,67 zł.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok. Konsekwencją obniżenia wysokości zasądzonego świadczenia głównego była zmiana orzeczenia o kosztach procesy. Ponieważ powód wygrał sprawę w 70%, według tych proporcji należało orzec o kosztach procesu w I instancji, z zastosowaniem przepisu

art. 100 zd. 1 k.p.c. Ponieważ suma tych kosztów wyniosła 3.494 zł pozwany powinien je ponieść w kwocie 2445,80 zł., a skoro w rzeczywistości poniósł je w kwocie 1787 zł (z uwzględnieniem punktu IV zaskarżonego wyroku), powodowi winien zwrócić kwotę 658,80 zł. o kosztach procesu w II instancji Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., bowiem pozwany w całości wygrał apelację.